

Sygn. akt IV Ca 753/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Płocku IV Wydział Cywilny-Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący - SSO Waław Banasik

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 grudnia 2015r. w P.

sprawy z **powództwa** Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w P.

przeciwko J. A. i U. A.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 21 maja 2015 r.

sygn. akt I C 1786/14 upr

1. oddala apelację;
2. oddala wniosek adwokata P. M. o przyznanie wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną z urzędu U. A. w II instancji.

Sygn. akt IV Ca 753/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 maja 2015 r. Sąd Rejonowy w Płocku zasądził od pozwanych J. A. i U. A. na rzecz powoda Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) kwotę 6.052,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 6 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty (punkt 1), w pozostałej części powództwo oddalił (punkt 2). W punkcie 3 Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.482,31 zł oraz podatek VAT w wysokości 23% liczony od tej kwoty tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej świadczonej przez adwokata P. M. z urzędu na rzecz pozwanej, zaś w punkcie 4 przyznał adw. P. M. z rachunku Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Płocku wynagrodzenie w kwocie 917,69 zł oraz podatek VAT w wysokości 23% liczony od tej kwoty za pomoc prawną świadczoną z urzędu (punkt 4).

U podstaw takiego rozstrzygnięcia legło ustalenie, iż pozwani, jako właściciele zajmowanego przez siebie lokalu, są obowiązani solidarnie uiszczać opłaty związane z utrzymaniem lokalu. Niemniej jednak podniesiony przez nich zarzut przedawnienia roszczenia okazał się uzasadniony. Roszczenie powoda o zapłatę kwot z tytułu wydatków związanych z utrzymaniem lokalu pozwanych ma charakter świadczenia okresowego. Roszczenie wspólnoty z tego tytułu ulega więc przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym stało się ono wymagalne. Terminy zapłaty czynszu stawały się wymagalne z dniem 10 każdego miesiąca następującego po tym, którego dotyczyły. Pozew został wniesiony w dniu 6 grudnia 2013 r. Wszystkie roszczenia wymagalne przed datą 6 grudnia 2010 r. są więc przedawnione. Nie dotyczy to roszczenia o zapłatę czynszu za listopad 2010 r., bowiem stało się ono wymagalne w dniu 10 grudnia 2010 r. Termin przedawnienia upływał w dniu 10 grudnia 2013 r.

W ocenie Sądu zasadne jest dochodzenie należności czynszowych i opłat za wodę za okres od listopada 2010 r. do 31 października 2013 r. W tym okresie na rachunek bankowy Wspólnoty wpływały dodatki mieszkaniowe w różnych kwotach. Wobec tego Sąd zasądził za ten nieprzedawniony okres kwotę 6.052,96 zł, na którą składa się czynsz za okres nieprzedawniony pomniejszony o wpłacony dodatek mieszkaniowy oraz należność za wodę. Sąd oddalił natomiast powództwo w zakresie odsetek wykazanych w kartotece, bowiem powód nie wykazał, jak te odsetki zostały ustalone. O kosztach Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 k.p.c.

Powód wniósł apelację. Zaskarżając wyrok w części, tj. co do punktów 2-4, zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

a) art. 117 § 2 k.c. w zw. z art. 118 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że zarzut przedawnienia zgłoszony przez pozwanych jest uzasadniony, w sytuacji gdy roszczenie na skutek uznania długu przez jednego z dłużników solidarnych – A. A. nie uległo przedawnieniu – w stosunku do jego osoby jako dłużnika solidarnego,

b) art. 123 § 1 pkt 2 k.c. w zw. z art. 124 § 1 k.c. przez ich niezastosowanie, a tym samym brak uwzględnienia okoliczności, iż bieg terminu przedawnienia dochodzonego roszczenia został przerwany i biegnie na nowo w stosunku do jednego z dłużników solidarnych – J. A. na skutek uznania długu w postaci oświadczenia z dnia 15.09.2011 r., w którym dłużnik potwierdził stan swojego zadłużenia na dzień 31 sierpnia 2011 r.,

c) art. 481 k.c. w zw. z art. 359 § 2 i 3 k.c. w zw. z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 grudnia 2008 r. w sprawie określenia wysokości odsetek ustawowych poprzez brak zastosowania, mimo iż powód miał prawo żądania odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego w wysokości ustawowej,

d) § 2 ust. 3 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – poprzez przyznanie łącznej kwoty 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy świadczonej przez adwokata P. M. w sytuacji, gdy ww. rozporządzenie stanowi podstawę do przyznania kosztów pomocy prawnej w stosunku do radców prawnych a nie adwokatów;

2. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej w miejsce swobodnej oceny dowodów przejawiającej się w jednostronnej korzystnej jedynie dla pozwanych interpretacji materiału dowodowego, w szczególności poprzez błędną analizę materiału dowodowego, a zwłaszcza dowodu z dokumentów w postaci kartoteki konta za okres objęty pozwem oraz oświadczenia z dnia 15.09.2011 r., w którym dłużnik J. A. potwierdził stan swojego zadłużenia na dzień 31 sierpnia 2011 r. – mimo, iż załączone przez stronę powodową dokumenty wprost potwierdzają, iż pozwany uznał dług, a kartoteka konta wskazuje wysokość i sposób naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie.

Wskazując na powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych za obydwie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obydwie instancje.

W odpowiedzi na apelację, pozwany J. A. wniósł o jej oddalenie w całości. Wskazał, iż jego oświadczenie zawierające potwierdzenie długu wobec Wspólnoty z dnia 31 sierpnia 2011 r. dotyczyło należności zasądzonych nakazem zapłaty z dnia 31 marca 2008 r.

Pozwana U. A. również wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za pomoc prawną udzieloną z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Sąd II instancji podzielił ocenę Sądu Rejonowego, zgodnie z którą roszczenie powoda częściowo uległo przedawnieniu. Sąd nie dopatrzył się naruszeń prawa procesowego podnoszonych przez skarżącego. Wskazać należy, iż wykazanie, że sąd pierwszej instancji naruszył przepisy prawa procesowego, w tym art. 233 § 1 k.p.c., nie może być ograniczone do odmiennej interpretacji dowodów zebranych w sprawie, przy jednoczesnym zaniechaniu wykazania, iż ocena przyjęta za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granicę swobodnej oceny dowodów, którą wyznaczają czynniki logiczny i ustawowy, zasady doświadczenia życiowego, aktualny stan wiedzy, stan świadomości prawnej i dominujących poglądów na sądowe stosowanie prawa. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 lipca 2015 r., III AUa 2121/14). Apelujący zaś przy formułowaniu zarzutu naruszenia prawa procesowego ograniczył się do przedstawienia własnej oceny dowodów, nie wykazał natomiast, aby Sąd naruszył zasady wynikające z art. 233 § 1 k.p.c.

Podstawowym problemem z zakresu zarzutów prawa materialnego jest kwestia, czy w sprawie doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia na skutek uznania go przez stronę pozwaną. Powód powołuje się w tym zakresie na oświadczenie złożone przez pozwanego w dniu 15.09.2011 r., w którym potwierdził stan swojego zadłużenia na dzień 31 sierpnia 2011 r. Sens instytucji uznania roszczenia polega na tym, że dłużnik zapewnia wierzyciela o wykonaniu zobowiązania, w związku z czym wierzyciel nie musi obawiać się upływu przedawnienia roszczenia. Uznanie roszczenia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 2 k.c. zachodzi w każdym wypadku wyraźnego oświadczenia woli lub też takiego innego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela, z którego wynika, że uważa on roszczenie za istniejące. Nie ulega więc wątpliwości, iż uznanie musi dotyczyć konkretnie wskazanego roszczenia. Tymczasem na rozprawie w dniu 20 października 2014 r. J. A. wyraźnie podał, iż wprawdzie podpisywał oświadczenie potwierdzające stan zadłużenia, jednak był przekonany, że dotyczy ono poprzedniego zadłużenia, w stosunku do którego Sąd Rejonowy w Płocku w dniu 31 marca 2008 r. wydał nakaz zapłaty. Wobec nieprzedstawiania przez powoda żadnego dowodu na odparcie tegoż twierdzenia, nie sposób było uznać, iż roszczenie uległo przedawnieniu wskutek przerwania jego biegu związanego z uznaniem roszczenia przez pozwanego. Powód, mimo ciężącego na nim z mocy art. 6.k.c. obowiązku dowodowego, nie obalił twierdzenia pozwanego, co skutkowało zasądzeniem roszczenia w części nieprzedawnionej.

Niezależnie od powyższego Sąd Rejonowy słusznie oddalił powództwo w zakresie odsetek wskazywanych w kartotece konta z uwagi na nieudowodnienie sposobu ich wyliczenia. Obowiązek udowodnienia wysokości roszczenia, w tym odsetek od należności głównej, spoczywa zawsze na powodzie i to już na etapie wnoszenia powództwa. Na uwagę zasługuje, iż w pozwie w ogóle nie wskazano, za jaki okres powód domaga się zapłaty należności głównej. Tym bardziej więc sposób wyliczenia odsetek winien być precyzyjnie wskazany przez powoda.

Odnosząc się do kwestii zasądzenia na rzecz pozwanej zwrotu kosztów zastępstwa prawnego według stawek wynikających z rozporządzenia regulującego stawki wynagrodzeń dla radców prawnych, wskazać należy, iż oczywista omyłka Sądu co do powołania właściwego rozporządzenia nie wpłynęła w żaden sposób na zasadzoną kwotę, bowiem rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – przewiduje w odniesieniu do tego typu spraw (tj. przy wartości przedmiotu sporu wynikającej z pozwu) analogiczną stawkę wynagrodzenia (§ 6 pkt 5 rozporządzenia).

Reasumując, wskazać należy, iż skarżący nie dostarczył argumentów mogących podważyć zasadność wydanego rozstrzygnięcia, dlatego Sąd Okręgowy, stosując art. 505¹² § 3 k.p.c., apelację jako bezzasadną oddalił. Z uwagi na niewielki nakład pracy pełnomocnika pozwanej w postępowaniu apelacyjnym, Sąd oddalił jego wniosek o przyznanie wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną z urzędu U. A..